

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

NAȘTEREA DOMNULUI ISUS CRISTOS

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății

„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXI Nr. 12 (257) decembrie 2015

Crăciunul în Anul Sfânt al Milostivirii

La Roma, în Bazilica San Pietro, Papa Francisc a prezidat deschiderea Porții Sfinte la 8 decembrie, iar la 13 decembrie va fi deschisă Poarta Sfântă a Bazilicii „Sfântul Ioan din Lateran” și tot atunci, Poarta Sfântă a Bazilicii „Sfântul Paul din afara zidurilor”. Cum Papa Francisc dorește ca acest Jubileu Sfânt, eveniment extraordinar pentru viața Bisericii noastre Catolice să fie trăit **„la Roma la fel ca în biseicile locale”**, tot la 13 decembrie vor fi deschise Porțile Sfinte în toate Catedralele din întreaga lume și în Sanctuare.

Nouă, tuturor catolicilor, Papa Francisc ne cere ca în cursul Jubileului **„să trăim și să mărturisim milostivirea”**, să-i dăm milostivirii forme concrete, având în față cuvintele din Evanghelia: **„Fiți milostivi precum Tatăl vostru este milostiv”** (Luca 6,36). Agenda Sfântului Părinte pentru Jubileu a fost gândită, încheiată și comunicată în toate Diecezele și Eparhiile din lume pentru o bună coordonare și evitarea suprapunerilor.

Evenimentele tragice din lume, și le avem în față pe cele care au însângerat Parisul în ultimile zile, ne-au cutremurat sufletele, ne-au risipit seninătatea cu care așteptăm chiar Sărbătoarea Bucuriei, Crăciunul, Crăciunul din Anul Sfânt al Milostivirii. Cerul se va deschide iarăși ca să auzim (pentru a câtea oară?) cântarea îngerească: **„Mărire întru cei de Sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și între oameni bună învoire!”**

Timpul nu ne-a oferit răgazul să căutăm felurite modalități prin care să dăm viață milostivirii, cum ne cere Sfântul Părinte, dar ne pune în genunchi în fața „ieslei sfinte” ca să cerem Pruncului Divin să nu mai fie ură și războaie între oameni, **„să nu existe nici teamă, nici sărăcie, nici violențe”**, să coboare pacea pe pământ. Și tot acolo, tot în fața „sfintei iesle”, să ne privim neliniștea din suflet și să cerem aceluiași Prunc Divin, să ne dea curajul să trăim bucuria Crăciunului. Steaua Noptii Sfinte rispește negurile ca lumina Fiului lui Dumnezeu întrupat, care a fost născut în staulul din Betleem, să ajungă în inima, în familiile și în Bisericile noastre.

Sfântul Părinte Francisc cere familiilor ca după deschiderea „Porții Sfinte” a Anului Sfânt al Milostivirii, să-și deschidă și ele „Porțile Milostivirii”, în primul rând ca să intre Isus **„Eternul sens al lumii a venit cu adevărat la noi, încât poate fi atis și privit”**, a venit, S-a dăruit pe Sine și ne-a dat din nou viață. Să-I aducem și noi un dar: darul credinței. Papa Benedict al XVI-lea ne-a învățat o rugăciune scurtă pe care să o rostim în Noaptea Sfântă: **„Cred, Doamne, alungă-mi necredința!”** De-acum Isus ne va lumina gândul și inima, vom ști să dăm strălucire Sărbătorii Nașterii Domnului și vom ști să facem să ajungă această strălucire la cei din jurul nostru.

„Crăciun fericit!”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

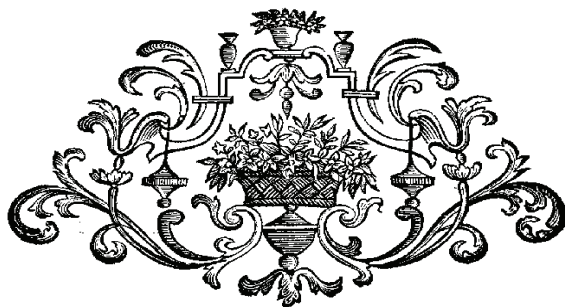
Despre unirea dragostei frățești

Dacă vreți să păstrați dragostea în sufletele voastre, dacă vreți să rămâneți într-o desăvârșită unire cu frații voștri, feriți-vă, mai ales, zice Sfântul Augustin, să dați curs bănuielilor în mintea voastră. Sfântul Bonaventura le numește ciumă ascunsă, dar foarte primejdioasă, care gonește pe Dumnezeu departe de noi și sfășâie dragostea pentru cei aproiați nouă.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
„Să pregătim leagănul inimii”.....	4	Micuțul Rege.....	12
Literatura și franciscanismul.....	5	Despre fericirea Crăciunului.....	17
Povești de Crăciun.....	7	Sărbătoarea Crăciunului azi și acum șasezeci de ani.....	20

„Să pregătim leagănul inimii”

Tinere, cugetă: în luna aceasta avem recunoașterea publică a Curățeniei fecunde: Neprihănită Zămislire a Sfintei Fecioare și Nașterea lui Isus: 9 și 25 decembrie. Reflectează puțin.

Mii de ani Dumnezeu i-a pregătit pe oameni ca să-L primească pe Cristos. Și nu a venit Isus decât într-un Chivot fără de păcat: în Fecioara Maria. Curățenia este leagănul Lui. Tot ce nu este curat respinge pe Isus. Tot ce este curat atrage pe Isus.

Lumea era murdară, se târăgăna în păcate vâscoase. Ea nu a putut să-L primească. Zice Scriptura: „nu aveau loc în casă”, de aceea „L-au pus în iesle”. Oamenii nu au loc pentru Isus Domnul. Și tu, tu ai loc pentru Isus în sufletul tău? Nu este decât un loc în tine pentru El, locul curățeniei. Pregătești tu locul acesta?

Isus se va naște în sufletul tău când tu te vei îmbrăca în virtutea Fecioarei Maria. Trebuie să ai în tine din sufletul Mariei ca să poți fi leagăn al Regelui regilor. Isus nu vine decât unde întâlnește pe Maria Neprihănită.

Cinstea către Sfânta Maria

Neprihănită e cinstea către Tronul viu al lui Isus, pe care voim să-L pregătim noi, ca primirea ce i-o facem să fie demnă de El. Numai Fecioara e demnă de Isus. Numai sufletul îmbrăcat în haina de nuntă a virtuților ei e vrednic de Isus. Tinere, învăluie-te în cea concepută fără de păcat. Așa se va face Crăciun în inima ta.

Episcop Ioan SUCIU

Literatura și franciscanismul

„Marele lirism al dragostei, în general creștinesc și uman, care, pentru prima oară după Evanghelie, se afirmă în lume, este italian și franciscan...”

P. Gemelli

Sfântul Francisc este poetul care în creația sa a împăcat omenescul cu divinul prin **Cântarea fratelui Soare** și prin alte scrieri, mai ales cunoscuta „**lauda**” a poeziei italiene, „**care exprimă sufletul franciscan care se închină lui Dumnezeu cu căldura inimii contemplative înduioșată în fața sărăciei ieslei sau a morții violente a lui Cristos, precum și cu bucuria luminii Paștelui**”.

Sfântul Francisc nu a scris mult: „**Regulile I și II**”, prima nu a primit aprobarea Papei, reugulile fiind prea severe. Amintim în continuare „**Scrisorile**”, „**Rugăciuni**” (Laudes), „**Îndemnurile**”, „**Laudă virtuților**”, „**Omagiul Preacuratei Fecioare**”, „**Testamentul**”, scrise în limba latină sau în dialectul umbrian, și capodopera „**Cântarea fratelui Soare**”.

Sfântul Francisc trăia fericirea de a descoperi neconținut frumuseți în natură și în viața sa de toate zilele, minunății ce oglindeau frumusețile infinite ale Creației lui Dumnezeu, sentiment simțit intens până în ultima clipă a vieții.

Prin 1224, Francisc și-a dat seama că i se apropie sfârșitul. A mai

trăit încă doi ani în mari suferințe, fără să se plângă măcar o singură dată. Tot în anul 1224, conștient de starea gravă în care se găsea, a scris o scrisoare către credincioși în care își exprimă hotărârea de a-și îndeplini datoria până la sfârșit: „**Fiindcă sunt slujitorul tuturor, sunt obligat să-i slujesc pe toți, să devin pentru toți mesagerul cuvintelor înmiresmate ale Domnului**” (Bernard Sese, Paul Aymard, Pierre Riche, Michel Feuilet, „**Viețile Sfinților Augustin, Benedict, Bernard, Francisc din Assisi, Ioan al Crucii**”, Ed. Humanitas, București, 1996, p. 272).

După 15 august din acel an, Francisc s-a retras pentru reculegere în sălbăticia pădurilor, într-o peșteră. Primii biografi ai Sfântului Francisc plasează aici, la 14 septembrie - Ziua Crucii - miracolul stigmatelor. Stigmatetele le va purta până la moarte „**fiind încununarea sublimă a unui drum exemplar: Francisc s-a străduit mereu să-și modeleze viața după cea a lui Isus**” (Op. cit. p.274).

Înapoiat la Assisi, probabil

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

la sfârșitul lunii martie, începe să compună poemul „**Cântarea fratelui Soare**”, cunoscut și sub denumirea „**Cântecul creaturilor**”. Este poemul care îndreptățește pe specialiști să afirme că, prin el, poezia italiană debutează cu „o minune”. Ernest Renan (1823-1892, filolog, filozof, istoric și scriitor francez) susține că este „cea mai frumoasă poezie religioasă de la Evanghelii încoace”.

În poem se regăsește una din trăsăturile esențiale ale mesajului franciscan: „**suferința, durerea, supărările de toate felurile nu trebuie doar să fie îndurate în deplină seninătate, dar și preschimbate în bucurie de fiecare clipă**”. Această bucurie este consistența însăși a poeziei. Și ea a fost creată în cele mai dramatice momente din viața Sfântul Francisc, când, bolnav, după o noapte petrecută în Capela „Sfântul Damian”, de la marginea orașului Assisi, se găsea într-o colibă, din apropierea mănăstirii Clarei, culcat pe pământul gol, în frig, aproape fără putere. În adâncă smerenie, s-a adresat Atotputernicului Dumnezeu aducându-i laude Lui și creației sale, fratelui Soare, surorii Luna și surorilor Stele „fratelui Vânt și surorii Apa, fratelui Foc și surorii, maica noastră țărâna:

„Prea înalte, Atotputernice,

Doamne,
ale Tale sunt laudele, mărirea
și închinarea

și toată binecuvântarea.

Doar Ție, Prea Înalte, ți se
potrivesc anume

și nici un om nu-i vrednic să
Te cheme pe nume.

Lăudat să fii, Domnul meu,
împreună cu toate făpturile Tale,
mai întâi cu domnia-sa fratele
Soare:

el este ziua pe care Tu o
aprinzi pentru noi.

Și e frumos, și strălucind cu
mare splendoare

Înțelesul Tău, prea înalte, îl
poartă”.

Versurile sunt asemănătoare versetelor biblice, se succed într-un ritm impresionant care amintește litania. Cromatica este bogată, nuanțată, în versuri găsim și stălucire, și lumină, și senin, și nori, și întuneric. Epitetele sunt numeroase, adesea în suită. Astfel, apa este „**asa de trebuință și umilă, neprețuită și castă**”, iar focul este acela „**prin care tu luminezi adânc în noapte/ Cel mai frumos și neastâmpărat, vâjnos și puternic**”. Poezia Sfântului Francisc mișcă imaginația cititorului și-i deschide sufletul ca să primească mesajul bucuriei.

Iubirea pentru creaturi este o iubire subordonată lui Dumnezeu, Sfântul Francisc nu a fost un panteist,

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

nu vedea natura divinizată, ci vedea în ea amprenta lui Celui Atotputernic. Făpturile cântate în poem sunt chemate să ia parte la preamărirea lui Dumnezeu, Ziditorul Universului. În adevăr, Sfântul Francisc a fost „menestrelul” lui Dumnezeu.

Se afirmă că acest poem-îmn al Sfântului Francisc are un caracter apostolic prin faptul că este scris în italiană, nu în latină. Alegerea Sfântului Francisc a fost gândită, știa că lumea avea nevoie pentru evlavie de un astfel de cântec.

Peste un an, adaugă o strofă nouă - strofa iertării: „Laudă ție, Doamne al meu, pentru cei care iartă iubindu-te/Și suportă nenorociri și tulburări,/Fericiți cei ce suportă în pace/Și de tine, Preaînalte, vor fi încoronați”.

Starea sănătății degradându-se, Sfântul Francisc simte cât de aproape este sfârșitul și, sub acest sentiment, încheie poemul în care a cântat impresionant dragostea de viață, cu suflul liniștit în fața pasului care avea să-l treacă spre viața veșnică.

Plămădită din bucurie, „Cântarea fratelui Soare” poartă până azi și va purta peste veacuri mesajul Sfântului Francisc de pace și iubire, de împăcare a omului cu sine însuși, a oamenilor între ei, cu toții aflați pe același drum, „la capătul căruia se află Dumnezeu”.

O.B.

POVEȘTI DE CRĂCIUN: POVESTEA SALVIEI

Imaginați-vă că sunteți într-o seară de decembrie cu mama sau bunica, în vremurile copilăriei. Mama sau bunica trebăluiește prin casă, iar copiii cer să li se spună o poveste. O poveste de Crăciun, doar suntem în Postul Crăciunului! Povestitoarea privește fețele țăncilor și începe...

Era pe vremea regelui Irod, când s-a născut Pruncul Isus. Au venit cei Trei Crai de la Răsărit, s-au închinat lui Isus și i-au adus daruri, ca unui viitor Împărat. După plecarea Crailor, un înger i s-a arătat în vis lui Iosif și i-a spus să-L ia pe Prunc și pe Mama Lui și să fugă pentru a scăpa de ostașii lui Irod care și-a pus în gând să-l ucidă pe Isus. Așa se face că în timp ce ostașii lui Irod ucideau pruncii, crezând că așa îl vor ucide și pe Isus, Iosif, Maria și Pruncul încercau să se salveze pe cărările munților Iudeii, fugind spre Egipt. Iosif mergea înainte și când a văzut un sat s-a dus să ceară ospitalitate pentru Maria și micul Isus. Dar oamenii aceluia sat nu au vrut să-i ofere lui Iosif și fugarilor nici ajutor, nici adăpost, nici măcar o vorbă bună. Maria îl aștepta pe Iosif pe marginea

(continuare în pag. 8)

drumului, alăptând Pruncul, în timp ce acesta a dus asinul să-l adape la o fântână din apropiere. El nu a auzit strigătele care se apropiau și nici zgomotul galopului cailor soldaților lui Irod. Maria era îngrozită. Unde să se ascundă? Nu era în apropiere nici o grotă, nici un palmier unde să caute un adăpost. Maria a văzut în apropiere doar o tufă de trandafiri, unde un boboc se pregătea să se deschidă.

- Trandafir, frumosule trandafir, spuse biata Mamă, desfășoară-ți petelele și ascunde-l pe acest Prunc pe care soldații vor să-l omoare!

Dar trandafirul și-a încruntat bobocul care-i servea drept nas și a spus:

- Treci drumul repede femeie, pentru că soldații mă vor atinge și s-ar putea să-mi strice frumusețea. Cere-i cactusului-stea de acolo. El are destule flori să te ascundă.

- Cactusule, cactus amabil, l-a rugat fugara cu copil, desfă-ți florile și frunzele și ascunde-l pe acest copil!

Dar cactusul nici nu a spus de ce o refuză, ci i-a zis doar:

- Pleacă, treci drumul cerșetoareo. Nu am timp să te ascult. Sunt prea ocupat să fac florile mele să se deschidă. Du-te și vezi salvia care este aproape. Ea n-are altceva mai bun de făcut decât pomană!

- Ah, salvie, bună salvie,

desfășoară-te, înflorește și ascunde pe acest nevinovat de cei ce vor să-lucidă pe el și pe mama lui a implorat nefericita femeie, pe jumătate moartă de foame și frică.

Și salvia s-a răsfirat și a înflorit atât de mult încât a acoperit terenul și a făcut un adăpost bun pentru a-l ascunde pe Fiul lui Dumnezeu și pe Mama lui. În curând soldații au sosit cu zgomot mare, dar nu au observat nimic și au plecat. Când nu a mai fost nici un pericol, Maria a ieșit cu Pruncul din adăpostul verde și plin de flori.

- Salvie, salvie sfântă, îți mulțumesc mult! Și te binecuvântează pentru fapta ta bună de care de acum înainte o să-și amintească toți!

Când i-a găsit Iosif, acesta abia putea să țină pasul cu măgărușul care s-a întremat după o porție bună de mâncare pe care i-a dat-o un om bun. Maria a încălecat din nou măgărușul strângând în brațe Pruncul scăpat de primejdie. Iar arhanghelul Mihail a coborât din înaltul Cerului pentru a-i însoți și a le arăta drumul bun pentru a ajunge în Egipt.

De atunci se face că trandafirul are spini, cactusul-stea (*Helicodieros muscivorus*) are flori urât mirositoare, în timp ce salvia are atâtea virtuți vindecătoare. Și de atunci a rămas în Provence și zicătoarea: "Cel care nu a folosit salvia nu-și aduce aminte de Fecioara Maria."

POMUL VIEȚII

Cu ani în urmă am avut norocul să văd probabil cel mai vechi Pom de Crăciun din lume, care s-a păstrat, asemănător icoanei de la altarul principal al Bisericii Chrsitkindl din Steyr.

Povestea Pomului începe în anul 1694. Pe atunci Steyr primise un nou gardian de turn și dirijor, care suferea de epilepsie, de „boala căderii”, cum o numea, deschis, cronică.

În Melk, de unde venea el, deprinse adorarea copilului Isus.

Acum el a pus în scorbura unui brad de mărime mijlocie o imagine a Sfintei Familii, ținându-și acolo slujba și simțindu-se întărit și consolată. Pe urmă află de o imagine a copilului Isus, care aduse vindecare unei călugărițe paralizate.

El obținu până la urmă o copie fidelă a acesteia: un copil Isus de ceară, care poartă într-o mână crucea și în cealaltă coroana de spini. Îl duse pe acesta la pom, își ținu slujba în fața lui și simți puterea vindecătoare izvorând de acolo.

Treptat, oamenii au aflat de acest lucru; începură să vină în pelerinaj la copilul Isus din pom. Ei au reușit, împotriva ezitării conducerii bisericești de la Passau, să-și impună

dorința de a construi în jurul acestui pom o bisericuță. Astfel, în 1708, s-au pus bazele bisericii Christkindl, care a fost construită de cei mai cunoscuți constructori austrieci ai timpului după modelul bisericii Santa Maria Rotonda din Roma. Ea a devenit, într-un fel, o cupă prețioasă pentru pomul din care crescuse altarul și tabernacolul: pomul încă îl mai poartă pe micul Isus de ceară, care, fiind înconjurat de aureolă și de raze, este făgăduință și speranță pentru oameni.

**Joseph Ratzinger - Papa Benedict al XVI-lea,
„Binecuvântarea Crăciunului”.**

“C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

En ces jours-la, parut un edit de l'empereur Auguste, ordonnant de recenser toute la terre. Ce premier recensement eut lieu loursque Quirinius etait gouverneur de Syrie. Et chacun allait se faire inscrire dans sa ville d'origine. Joseph, lui aussi, quitta la ville Nazareth en Galilee, pour monter en Judee, a la ville de David appelee Bethleem, car il etait de la maison et de la decendance de David. Il venait se faire inscrire avec Marie, son epouse, qui etait enceinte. Or, pendant qu'ils etaient la, arriverent les jours ou elle defait enfanter. Et ell emit au monde son fils premier-ne; elle l'emmaillota et le coucha dans une mangeoire car il n'y avait pas de place pour eux dans la salle commune.

Dans les environs se trouvaient des bergers qui passaient la nuit dans les champs pour garder leurs troupeaux. L'Ange du Seigneur s'approcha, et la gloire du Seigneur les enveloppa de sa lumiere. Ils furent saisis d'une grande crainte, mais l'Ange leur dit: „Ne craignezpas, car voice que je viens vous annoncer une bonne nouvelle, une grande joie pour tout le peuple: Aujourd'hui vous est ne un Sauveur, dans la ville de David. Il est le Messie, le Seigneur. Et voila le signe qui vous est donne: vous trouverez un nouveaune emmailote et couche dans une mangeoire”.

Et soudain, il y eut avec l'Ange une troupe celeste innombrable qui louait Dieu en disant: „Gloire a Dieu au plus haut des cieux, et paix sur la terre aux homes qu'il aime. (Lc 2,1-14).

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Și a fost în zilele acelea, a ieșit un ordin de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această conscripție s-a făcut când domnea în Siria Cirineu. Și mergeau toți să se înscrie, fiecare în orașul său. Suiu-s-a și Iosif din Galileea, din orașul Nazaret, în Iudeea, în orașul lui David ce se cheamă Betleem, pentru că era din casa și din neamul lui David, să se înscrie cu Maria, logodită lui, fiind ea însărcinată. Și fiind ei acolo, s-au împlinit zilele ei să nască. Și a născut pe fiul său întâiu născut și l-a înfășat, și l-a pus într-o iesle, pentru că nu avea loc în casa de oaspeți.

Și erau păstori în ținutul acela priveghind și ținând străji lângă turma lor. Și iată un înger al Domnului a stătut lângă ei, și mărirea Domnului a strălucit împrejurul lor, și s-au înfricoșat foarte mult. Și le-a zis îngerul: „Nu vă temeți, căci iată vă vestesc bucurie mare, care va fi la tot poporul: Vi s-a născut astăzi mântuitor, care este Cristos Domnul în orașul lui David. Și acesta vă va fi semnalul: afla-veți un prunc înfășat, culcat în iesle”.

Și îndată s-a arătat împreună cu îngerul mulțime de oaste cerească laudând pe Dumnezeu și zicând: „Mărire lui Dumnezeu întru cele de sus, și pe pământ pace, între oameni bună învoire” („Noul Testament”, în traducerea dr. Ioan Bălan, Episcop de Lugoj, 1935-1958). (va urma)

MICUȚUL REGE

Preasfintei Fecioare Maria, I-a sosit timpul să-L nască pe Isus, Mântuitorul nostru, dar iată că Familia Sfântă e în orașul Betleem, în loc străin, fără o casă, fără un leagăn, lipsiți de condițiile optime venirii pe lume a unui copil, în plină noapte. Si mai presus de toate, Cerul, care în urmă cu câteva luni, i-a vorbit Imaculatei Fecioarei și prin lucrarea Spiritului Sfânt și acceptul ei, L-a zămislit pe Fiul Lui Dumnezeu, acum tace. Desigur, Domnul putea interveni în rezolvarea acestei probleme dificile, printr-un singur cuvânt sau gest, dar nu a făcut-o.

Tânăra familie căuta sălaş, dar în zadar, parcă li s-au închis toate porțile, nu era loc în oraș pentru ei.

Iată, în afara orașului un grajd părăsit și înfrigorat devine adăpostul Familiei Sfinte și locul unde se naște micuțul Rege. Fecioara Maria îl înfașă și-L culcă în iesle, pe paie. Doar iubirea din Inimile Mamei Fecioare și a Sfântului Iosif, par a-L încălzi pe cel mai sfânt Copil de pe pământ. El doarme și visează pe Tatăl și Impărăția Sa, care nu e din această lume.

Tu, Comoară a Cerului, încă de la naștere te-ai confruntat cu sărăcia. Deși, sub înfățișare de copil pentru

a ne învăța umilința și simplitatea, ești Dumnezeu infinit. Deși micuț și fragil, ești nemuritor și veșnic.

Tu, dătător de viață, ai prins viață. Împărat al slavei, universul rămâne mut la auzul scâncetului Tău.

Cerul este în sărbătoare, îngerii duc vestea cea bună a nașterii Mântuitorului unor păstori ce se aflau în acel ținut, străjuind în noapte turma lor. Fără a sta pe gânduri, au mers în grabă să se închine Lui. Isus „era de-al lor”, căci „S-a născut cu mieii”, urmând a fi Păstor. S-au întors preamărind pe Dumnezeu și devenind astfel mărturisitori ai Lui Isus.

(continuare în pag. 13)

Magii, venind din răsărit, poposesc la Ierusalim cerând informații despre Regele nou născut al iudeilor. Ei s-au lăsat conduși de știință, intuiție și de însuși Dumnezeu, prin semnul venit de Sus, steaua călăuzitoare. Săptămâni sau poate luni de zile au urmat lungul pelerinaj fără a se da bătuți în fața greutăților, în dorința lor de căutare a Regelui Mântuitor.

Magii l-au aflat. Desigur, trecând pragul sălașului, au pășit într-o atmosferă sublimă. Știm cât ne înseninează un copil, zâmbim în fața nevinovăției și dragălaşeniei lui.

Cu siguranță, Pruncul Isus transmitea niște trăiri speciale, copleșea cu harurile Lui, fascina cu privirea Sa divină și aceea pace atât de mult dorită, la Sfinta Familie se afla în surplus. Erau fericiți să i se închine Lui, iar darurile simbolice, pe care I le-au făcut, Îi atestă regalitatea. Ei au devenit mărturisitori ai Lui Isus, dar regele Irod și întreg Ierusalimul, în loc să se bucure cu magii, s-au cutremurat la aflarea acestei vești. Irod refuză pe noul Rege de teamă ca să nu-i ia tronul. Nu numai că nu-L caută, dar tulburarea i se transformă în gânduri criminale. Planul lui a eșuat prin intervenția Cerului, magii au fost înștiințați în vis de pericolul ce-l reprezenta Irod și au schimbat calea lor la întoarcere.

Dumnezeu Tatăl ne-a dăruit cel mai frumos cadou pe care l-a primit omenirea.

Nașterea Ta ,Isuse, a fost începutul misterului salvării noastre. Tu ești alfa și omega.

Bucuria ne inundă sufletul la gândul că nu ești numai Rege al iudeilor, ci al lumii întregi.

Ai împărțit viața noastră, deși ne erai Creator. Ne simțim mici în fața măreției Tale dumnezeiești. Vrem să creștem în iubirea față de Tine.

Ai venit în lume aducând speranța. Fii modelul tuturor copiilor și nu numai. Învață-ne, Te rugăm, copilăria spirituală.

Tu ești adevărata frumusețe și iubire. Mântuește-ne prin nevinovăția Ta! Binecuvintează-ne cu mânuțele divine!

Ne înclinăm în fața Ta, a celui mai drept, mai iubitor și puternic Rege. Ești stăpânul nostru și stăpânul timpului.

Vrem să avem întotdeauna bucuria mare a păstorilor, care au primit vestea nașterii Tale, și dorința magilor de-a Te căuta și a-Ți recunoaște regalitatea. Te-ai născut să rămâi cu noi, vrem să câștigăm grația Ta.

Rege al Cerului și al pământului, nu vrem să te primim în frigul lipsei de iubire, ci în ieslea caldă a sufletelor noastre!

Silvia PANTIȘ

Sărbătoarea Crăciunului azi și acum șasezeci de ani

În mod hotărât, anul acesta Crăciunul cade prost. Campania electorală cu lăturile ei deversate pe toate canalele de comunicare, alături de agresiunea comerțului care elimină pur și simplu subiectul Sărbătorilor, Nașterea Mântuitorului, nu vor îndemna la meditație și reculegere și nici nu vor favoriza atmosfera de mister în care ar trebui să vină Moș Crăciun...

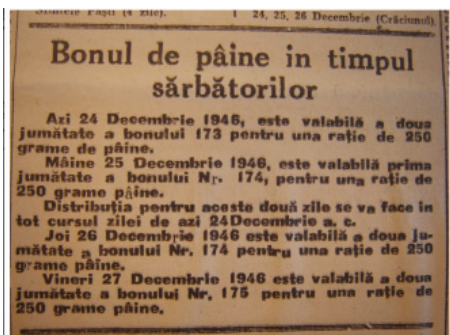
Dacă stăm și ne gândim, bietul Moș Crăciun nu o duce prea bine nici la începutul copilăriei mele fericite la umbra tancului sovietic. Atunci Moș

Moș Gerilă, fost Moș Crăciun, la 25 decembrie 1947 în Republica Populară România, fostă România

Crăciun era eliminat în mod oficial de către Moș Gerilă și nu era vorba de finețuri ca în eliminarea de azi. Priviți pe ”Tânărul Mușchiulos Moș Gerilă” din figură, apărut în ziarul Națiunea din 25 decembrie 1947 pentru a prefigura transformările comuniste ale României. Eliminarea Regelui era ”programată”, iar împreună cu el trebuiau să dispară și alte persoane sau simboluri.

Așa se face că Gerilă ăl voinic are deja în mână NOUA ISTORIE A ROMÂNIEI, pantalonii muncitorești și rezultatul unui imperativ davai ceas și dotarea lui Moș Crăciun... Cât despre daruri, ei bine ele nu erau daruri pentru Moș Ajun (24 decembrie), sau Crăciun (25 decembrie). Darurile le aducea Moș Gerilă la uzină sau birouri înaintea Revelionului, ”la cumpăna anilor”! Darurile aduse de Crăciun, vă las să le admirați în imaginea următoare.

(continuare în pag. 15)

Cu toate acestea, secretul lui Polichinelle – astăzi s-a născut Cel fără de-nceput – mobiliza toate resursele și imaginația pentru ca în casele oamenilor credincioși să poată fi creată magia Sărbătorii Nașterii Mântuitorului, a Nașterii Pruncului fragil care trebuia protejat, apărut chiar de semenii noștri însărcinați cu stârpirea opiului pentru popor. Solidaritatea umană a celor din comunitățile rurale, sau de la orașe, făcea posibilă fronda contra măsurilor “regimului democrat popular”. Azi poate pare incredibil faptul că oamenii de atunci, din anii ‘40 - ‘50 puteau sărbători Crăciunul în plin război sau plină democrație populară, că atât ei cât și copiii lor se gândeau la nașterea lui Isus, la Sărbătoarea Speranței, la Mântuire, deși în jur bântuia ura contra inamicului, apoi a dușmanului de clasă, ura contra suportului moral al unei mari părți din populația acelei Români: Credința. Mântuirea vestită de Prunc era mai dorită ca oricând, Speranța ne întărea inimile și ne ajuta să ne bucurăm.

Se colinda, lumea voia (și reușea) să fie veselă, ulițele satului meu în ziua de Ajun și în seara de Crăciun răsunau de colinzi. Repertoriul colindătorilor era variat, iar colindătorii aveau de multe ori inspirația să aleagă colinda potrivită casei în curtea căreia intrau. La noi, la casa părinților, o nimereau destul

de bine.

Încet, încet, elanul spiritual al acelor zile s-a veștejit, satele s-au depopulat, Biserica oficială ”s-a dat pe brazdă”, a devenit ceva destul de asemănător cu o instituție prestatoare de servicii ”ciudate în situații ocazionale”: nunți, botezuri, înmormântări, sfințire de firmă, tractor, terenuri de fotbal...

Azi, la oraș, nu cred că procentul celor care știu ce anume se sărbătorește de Crăciun depășește 40%. Pe vremea când prin metrou veneau colindători în grup cu ”Deschide ușa, creștine”, am scos o bancnotă echivalentă cu 10 Lei de azi și i-am spus celui care cânta că o primește dacă poate să-mi spună ce sărbătorim de Crăciun. Eu am rămas cu bancnota și din cauza sfintei mâini a călătorilor din vagon (“că mi-am bătut joc de bietul copil”) am coborât la prima stație deoarece ceata revoltaților se îngroșa și se tot apropia...

Prin urmare, cercul s-a închis în ”mod natural”. Ce voiau tovarășii să stârpească în anii ‘40 - ‘50 prin forță, azi dispare treptat în urma asediului tehnologiei, comerțului așa zis capitalist, relativismului moral și îndobitocirii lumii cu mijloacele de comunicație care nu respectă normele de decență minimă.

Am vizitat site-ul <http://>
(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

felicitari.ele.ro/Craciun/ să văd și eu la felicitări de Crăciun cum arată azi urările pentru o sărbătoare care avea odinioară drept motiv de bucurie Nașterea Mântuitorului. Din cele 42 de felicitări nici una nu făcea măcar aluzie la Nașterea Lui Isus. Iar urările nu se îndepărtau prea mult de cea extrasă alături: De Crăciun fii mai bun! / De Crăciun să vă distrați, / Să vă iubiți, / Să cântați, / Să fiți fericiți, / Să vă bucurați, / Multe cadouri să primiți! Iar cele 42 de felicitări erau printre cele mai decente! În unele felicitări sau urări era vorba chiar de ”magia Sărbătorilor” care-ți este accesibilă dacă deschizi o sticlă de Coca Cola

În mod cert există și azi, ca și acum șase decenii, oameni care așteaptă Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului pregătindu-și sufletul să înțeleagă misterul Mântuirii. Vor fi și anul acesta brazi în jurul cărora se va cânta O, ce veste minunată. Vor mai fi oameni care vor citi Evanghelia lui Matei (2,11) și vor vrea să fie alături de magii de la răsărit care ”intrând în casă, au văzut pe prunc împreună cu Maria mama lui, și căzând la pământ s-au închinat lui, și deschizând visteriile lor i-au adus lui daruri: aur, tămâie

și smirnă.” Și vor fi și dintre aceia care se vor întreba: Ce pot oferi eu Pruncului? Și fericiți vor fi aceia care vor avea ceva de spus și oferit. Să nu fim triști. Nu numărul celor care merg într-o anumită direcție determină corectitudinea direcției aceleia. Nu hărmălaia petrecerii deșănțate și mulțimea bucatelor te fac să fii vesel și fericit. Fericirea are alte surse, bucuria alte motive.

Azi motivul bucuriei noastre este Nașterea Pruncului și Speranța Mântuirii.

Din cer Cuvântul
Din cer Cuvântul
În trup se arată
Noaptea din lume
Noaptea din lume
Zi se face-ndată Cristos se naște,
Domnul coboară,
Îngerii cântă,
Magii îl adoră.
Păstori aleargă,
Ieslea o-nconjoară,
Mari minuni se întâmplară.

SĂRBĂTORI FERICITE ȘI
PLINE DE HAR!

Ioan SORAN

Despre fericirea Crăciunului

Pare cel mai firesc lucru să așteptăm, să pregătești și să trăiești Crăciunul ca pe o promisiune de fericire. Așa am fost învățați de către părinții noștri, care trecuseră prin multe, chiar prin experiența crudă a războiului, părinții noștri cu adevărat crescuți în credință, speranță și iubire. Mă întreb, oare mai putem noi supraviețui amenințării cu declanșarea stării de frică, cu panica care ni se propune pentru a fi învinși din start, pentru a deveni manevrabili într-o lume a conflictelor și dezastrelor provocate, putem oare supraviețui fără de... CRĂCIUN?

Crăciunul, ca împlinire a mării promisiuni de a nu fi lăsați singuri, de a primi un Mântuitor, Crăciunul ca eveniment fericit, fiindcă este vorba de o naștere, de venirea pe lume a unul copil, care poate stăpâni lumea și poate trăi, dacă o dorim, în inima noastră ca o lumină nutrinde fericirea după care ființa noastră însetează. Care este această fericire pe care Isus, lumina lumii, o poate nutri în noi? Suntem atât de diferiți, dar materialitatea care să ne acopere dorința de fericire pare să fie simplu de definit, oamenii dragi, casa și masa... sănătatea, libertatea și ...? Putem fiecare completa lista, dar cel mai simplu ne este să ne lăsăm

în voia LUI, a Pruncului Isus, să-L întrebăm pe El ce L-ar face fericit, fiind convinși că cea mai mare însușire a Sa, este IUBIREA și MILOSTIVIREA. Dialogul cu El, gestul simplu de a observa nevoia celui de lângă noi și de a chiar acționa, de a-l ajuta cu bucurie, nu obligație sau dezgust, tăria de a nu cădea în capcana achizițiilor furibunde ce ni se propun..., bucuria de a ierta și iubi, de a vedea că Isus este aici, Preacurata și Sfântul Iosif ne sunt alături, prin tot ce simt că fac bine și îmi încălzește inima...e Crăciunul meu!

Maria-Mirela FILIMON

Papa Ioan Paul al II-lea (XXII)

În pontificatul Papei Ioan Paul al II-lea sunt și perioade mai puțin luminoase pentru Biserica de pe cuprinsul pământului, perioade în care Papa a fost solicitat în mod deosebit. O astfel de perioadă a început în America Latină, unde, după 1970, a luat naștere și s-a răspândit „teologia eliberării”. Biserica Catolică era pusă în fața unor probleme: au apărut idei teologice false care au căutat să influențeze viața Bisericii. În Nicaragua, San Salvador și Guatemala „Biserica Populară”, sprijinită de puterea politică, încerca să înlocuiască „Biserica instituțională”. În Cuba persecuția Bisericii era continuă.

Divizările și violențele din societate erau tot mai accentuate, la 24 martie 1970, Arhiepiscopul Oscar Romero din San Salvador a fost ucis în biserică, chiar în fața altarului.

Situația din Nicaragua era însă mai gravă decât cea din San Salvador. În 1983 era prevăzută în agenda Papei vizita în America Centrală. Pentru Biserica din Nicaragua a fost momentul să-l invite pe Sfântul Părinte să viziteze țara, cu speranța că „prezența Sfântului Părinte va lucra în folosul Bisericii și pentru binele poporului nostru”.

Vizita Papei în Nicaragua aceluia timp rămâne o pagină tristă din istoria pelerinajelor Papei Ioan Paul al II-lea. Revoluționarii sandinști care aveau și

doi preoți în guvern, au făcut tot ce a fost posibil ca să împiedece vizita Papei. Sfântul Părinte a fost însă prevăzător când a numit Nunțiu apostolic pe unul dintre cei mai buni diplomați ai săi, pe Arhiepiscopul Andrea Cordero Lanza di Montezemolo. Sosirea Papei la Managua a creat numeroase neliniști: Sfântul Părinte era așteptat la aeroport de întregul guvern sandinist. Nimeni nu știa cum va reacționa Papa în fața celor doi preoți-miniștri. Calm, salutând membrii guvernului, Papa i-a spus preotului-ministru Ernesto Cardenal, cu voce blândă și prietenoasă: „Reglementează-ți situația față de Biserică!” Dar nici d’Escoto și nici Cardenal nu au făcut acest lucru, nu au părăsit guvernul.

Sfânta Liturghie s-a celebrat de către Sfântul Părinte într-un parc din Managua, unde se putea utiliza pentru manifestațiile publice sandiniste, cu portretele lui Marx, Lenin și a altor revoluționari. Oricât Nunțiul a cerut construirea unei platforme pentru altar, răspunsul a fost întotdeauna un refuz categoric. Cum înainte de sosirea Papei portretele au fost luate, totul părea că merge spre înțelegere. Când să înceapă Sfânta Liturghie, portretele, improspătate, erau acolo. Nunțiul era neliniștit, dar Sfântul Părinte l-a calmat:

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

„Nu-ți fie teamă. Când vom fi pe scenă împreună cu toți Episcopii, nimeni nu le va băga în seamă”.

Surprizele au continuat: puterea politică a hotărât să instaleze, în paralel cu Radio Vatican”, un al doilea sistem de transmitere prin radio, motivând că este un sistem de rezervă în caz de urgență, în realitate era un sistem de bruiaj. Credincioșii care își aveau prevăzute locurile în apropierea scenei-altar erau plasați undeva departe, toate locurile din față fiind ocupate de agitatori sandiniști. În timpul Sfintei Liturghii, toți aceștia ridicau brațul stâng cu pumnul strâns, strigând: „Puterea poporului!” În timpul predicii, când Papa a vorbit despre imposibilitatea existenței unei „Biserici Populare”, stația de bruiaj a acoperit tot spațiul cu zgomot. Atunci Papa a ieșit mai în față, a ridicat cârja papală mult deasupra capului, mișcând-o, ca să fie văzut de credincioșii săi aflați la mare depărtare.

În aceeaș noapte, Papa a ajuns în Costa Rica, unde a fost primit cu multă dragoste și a rămas următoarele nouă zile. La un an de la pelerinajul Papei în America Centrală, alegerile prezidențiale din Salvador au fost castigate de democrația creștină.

(va urma)

„Maria Rosa Mystica”

La 7 decembrie, Sfânta Fecioară a apărut din nou în Biserica din localitate; erau de față câteva persoane și Părintele spiritual al vizionarei.

Sfânta Fecioară, Rosa Mystica, purta o mantie albă, ținută în dreapta de un băiețel, iar în stânga de o fetiță, amândoi îmbrăcați în alb.

Sfânta Fecioară a spus Pierinei: „Măine îmi voi arăta Inima Neprihănită, atât de puțin cunoscută de oameni”. Apoi, după o întrerupere, a continuat: „La Fatima, am cerut să se răspândească devoțiunea consacrării la Inima mea, iar la Bonate, ca această devoțiune să pătrundă în familiile creștine”. După o pauză mai lungă, a mai spus: „Aici, la Montichiari, îmi exprim dorința ca evlavia cerută față de Rosa Mystica să fie unită cu cea față de Inima mea Neprihănită și trăită mai profund în așezămintele religioase și Ordinile mănăstirești, pentru ca sufletele consacrate să obțină de la Inima mea de Mamă haruri sporite. Sfânta Fecioară i-a împărtășit Pierinei un secret, precizând că o va anunța când va trebui descoperit. Pierina a întreat-o pe Preacurata cine sunt copiii de lângă Ea. Sfânta Fecioară i-a răspuns: „Iacinta și Francesco. Ei vor fi alături de tine în toate necazurile tale. Si ei au suferit mult, măcar că erau cu mult mai mici decât tine. Iată ce doresc eu de la tine: simplitate și bunătate, ca și a acestor copii”.

Sfânta Fecioară își întinse brațele în semn de ocrotire, își ridică ochii spre Cer și își luă rămas-bun prin cuvintele: „Lodato sia di Signore!” „Lăudat să fie Domnul!”

DE SĂRBĂTOARILE CRĂCIUNULUI ȘI DE ANUL NOU DORIM
PSS VIRGIL BERCEA, PREOȚILOR,
ORDINELOR CĂLUGĂREȘTI,
PROFESORILOR, COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR

SĂRBĂTORI BINECUVÂNTATE
ȘI
LA MULȚI ANI!

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)